

[Pürschel.]

haardt om, saaledes at i Virkeligheden nu kun den medicinske og eugeniske Indikation anerkendes. Om Strafferammerne skal jeg tale senere. At man saa søger at skjule Tilbageslaget ved at fortælle, at det skyldes, at man nu har faaet indført noget i Retning af Tusindaarsriget her paa Jorden ved Gennemførelsen af Socialismen, er forstaaeligt, men det kan ikke billiges i Danmark, hvor Statsministeren jo er en Tilhænger af Ærlighed i Politik.

Naar man siger, at der er ingen Mulighed for ved Straf at naa nogen Vegne, saa er der dog det at sige til det, at Russerne har indført Straf, og at der i Gaar eller i Forgaars i „Social-Demokraten“ stod en Efterretning via London, hvori det hed fra Moskva, at Antallet af Svangerskabsafbrydelser skal være reduceret til en lille Brøkdel af, hvad Tilfældet tidligere var. (*Justitsministeren* [Steincke]: $\frac{1}{15}$). Justitsministeren afbryder og siger $\frac{1}{15}$. Naar man altsaa ser dette, saa forekommer det mig, at man har ikke helt Lov til at afvise den Mulighed, at der kan naas noget ad Straffelovgivningens Vej. Jeg nævner dette over for det Ræsonnement fra Kommissionens Side, som findes Side 44, at der er næppe mange, som for Alvor vil mene, at Udvejen skulde bestaa i Skærpelse af Straf og Skærpelse af Politimyndighedernes Indgriben samt Borttagen af Sagerne fra Nævningetinget.

Saa vil jeg gerne, inden jeg gaar ind paa Enkelthederne i Lovforslaget, nævne, at Kommissionen selv paapeger, at hele den Ordning, den stiller op, rummer den allerstørste Fare for at føre til en Forøgelse af Svangerskabsafbrydelserne, hvis den ikke mødes med Tillid fra Kvindernes Side. Den siger det selv. Og er der nogen, der tror, at det vil mødes med Tillid fra Kvindernes Side, dette at skulle have Attester og Undersøgelser og komme igen den ene Gang efter den anden? Tænk blot, hvad det vil sige i en lille By, hvis man skal hen paa den dertil autoriserede Klinik. Hvor megen Diskretion er mulig overhovedet under de smaa Forhold? Og hvad vil der saa ske? Man vil gaa til Kvaksalverne. Og det samme vil ske, naar Kvinden afvises, naar hun kommer af en eller anden Grund og siger: Jeg er blevet voldtaget — og Lægerne saa siger: Nej, det tror vi ikke paa. Der er ingen Mulighed for hende — hvad saa? Hvor gaar hun hen? Til Kvaksalverne, naturligvis.

Derfor har den, der sætter sig det Maal at ville udrydde Kvaksalvernes Virksomhed paa dette Omraade ved at give det hele fri

eller skabe de løsest mulige Forhold her, sat sig et fuldkommen urimeligt Maal, urimeligt i Forhold til de Midler, der anvises. Nej, det maa man vel gøre sig klart, at jo mere man nærmer sig Legaliseringen af Fosterfordrivelserne, jo mere vil deres Tal stige. Saaledes siger menneskelige Erfaringer, saaledes siger Tallene fra Rusland, og saaledes siger ogsaa Erfaringerne fra Letland. I øvrigt har man jo lavet sin Lovgivning om i forskellige andre Lande, Rumænien f. Eks., og jeg antager, det overalt gaar i samme Retning.

Saa stiller man altsaa her i Kommissionsforslaget 4 Indikationer op; jeg skal først tale om de to, som er fælles for Kommissionsforslaget og for Ministeren. Den saakaldte etiske Indikation — jeg ved ikke, hvorfor man ikke vil kalde den den strafferetlige, det er dog meget naturligere — ja, jeg beder undskylde: hvis jeg forstyrrer de Herrer Ministre ved at tale, er jeg villig til at holde op en kortere Tid, ellers vil jeg fortsætte og sige, at den strafferetlige Indikation har sin utvivlsomme Berettigelse.

Sikrest er jeg over for Tilfældet Blodskam. Det Barn, der er Resultat af denne Forbrydelse, er efter min Mening saa lidet ønskeligt for Moderen og for Samfundet, at Betænkelighederne der er de mindst mulige; og dertil kommer, at Muligheden for Misbrug der er ganske overordentlig ringe.

Det næste er efter min Mening Voldtægtstilfælde. Der vilde jeg være uden Betænkelighed, hvor Voldtægt er fastslaaet ved Dom, og ogsaa, hvor Kvinden, straks efter at Forbindelsen har fundet Sted, kommer og melder, at der er Tale om Voldtægt. Men i de Tilfælde, hvor Kvinden først kommer, naar Besvangrelsen er konstateret, og siger: Jeg har været Genstand for Voldtægt, er jeg paa Forhaand mindre troende indstillet, for at sige det behersket. Det samme gælder for de andre Tilfælde — hvis man f. Eks. tænker sig det Tilfælde, at en Direktør for et større Etablissement eller en overordnet Funktionær, som har en Del unge Kvinder under sig, misbruger dem, hvad der jo ikke er uden historisk Eksempel. Men naar man her lægger det hen til Lægernes Afgørelse, om en Besvangrelse er Følgen af en saadan Forbindelse, saa maa jeg sige, at det er virkelig meget betænkeligt, for der er jo nogle Læger, der maaske vil være tilbøjelige til let og hurtigt at gaa ind paa denne Tankegang uden at tænke paa, at de derved sætter en Plet paa den Mand, der udlægges som Fa-